

Могутня установа, частина 3

Заняття, проведене Еріком Ройчем

Субота, 16 жовтня 2010 року

Доброго ранку та вітаємо вас на нашому ранковому занятті. Сьогодні ми хочемо розглянути питання про розбудову установи. На міжнародній конференції ми розмірковували над тим, як Ісус розбудовував устанovu, і сьогодні ми хочемо розглянути це питання детальніше та подивитися, наскільки цей шлях відрізняється від нашого.

Ісус покликав учнів на гору та посвятив їх. Перед тим прийшов Юда і сказав, що піде за Ісусом, куди би Той не пішов. Давайте прочитаємо про це в *Матвія* 8. «І приступив один книжник та й до Нього сказав: Учителю, я піду за Тобою, хоч би куди ти пішов! Промовляє до нього Ісус: Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, Син же Людський не має де й голови прихилити...» (*Матвія* 8:19, 20).

Ісус вже почав розбудовувати Своє царство, Свою устанovu, коли прийшов дехто, хто хотів робити це разом з Ним. Ісус відповів йому певним твердженням. Що ж це було за твердження?

Лисиці мають нори, а пташки — гнізда. Чи це є чимось добрим, чи поганим? Це добре. Бог дав їм гнізда. Лисиці мають домівки, або «споруди», в яких живуть, домівками пташок є гнізда, а Син Людський не мав дому.

Ісус був бідним, і Він свідомо йшов таким шляхом.

Чи міг Він мати дім? Він був Царем царів. Не мати Свого власного дому було Його свідомим вибором.

Чи було Юді легко слухати таке ствердження від Ісуса? Чи хотів він чути такі речі? Чи таким є звичайний життєвий шлях людей?

Дозвольте мені дещо у вас запитати. Якщо ми хочемо заснувати в якійсь країні центр, що би ми робили найперше? Чи міг би я використовувати слово «центр», якщо б під цим не розумів якоїсь будови? Чи ми маємо в якійсь країні центр без власності? Ми би так не думали. Центр означає власність, яку ми можемо використовувати для своєї роботи, але те, що сказав Ісус, суперечить цьому. Він сказав, що Син Людський не має власності, яку Він міг би використовувати для Своєї роботи.

Чи пробували би ми розвивати медичну роботу правої руки, не створюючи при цьому якоїсь медичної клініки? Чи ми би намагались розвивати роботу по здоровому харчуванню без магазину?

Чи погані ці речі? Досить цікаво, що ці речі є добрими. Бог дав нам їх, однак Ісус сказав дещо протилежне до цього. Він не будував на цих речах, але діяв іншим, досить відмінним чином.

Христос будував Своє царство, і при цьому постійно стикався з опозицією, про що ми можемо прочитати в книзі *Христос — надія світу* в розділі «Він призначив дванадцятьох». Тут також говориться про поширені уявлення того часу, які стосувалися побудови Божого царства. Ми прочитаємо два абзаци, як учні хотіли побудувати це царство.

«Учні дуже хотіли, щоб Юда був прийнятий до їхнього кола. Він був статечний на вигляд, володів ясным розумом та організаторськими здібностями. Учні відрекомендували його Ісусові як дуже корисну для Його справи людину. Вони були здивовані, що Господь прийняв його досить холодно.

Учні були глибоко розчаровані тим, що Ісус не намагався знайти спільну мову з вождями Ізраїлю. Вони вважали помилкою з Його боку не заручитися підтримкою впливових людей у здійсненні Своєї справи. Якби Христос відразу відмовив Юді, учні почали б сумніватися в мудрості свого Господа. Подальше життя Юди мало їм відкрити, наскільки небезпечно оцінювати придатність людини для Божої справи за людськими критеріями. Співпраця з

людьми, підтримкою котрих хотіли заручитися учні, віддала б справу Христа до рук її найлютіших ворогів» (*Христос — надія світу*, [294.1, 2]).

Учні шукали не будівлю, а певну людину. Вони розуміли, що в заснуванні закладу також потрібна здібна людина, і в Юді вони бачили саме такого чоловіка.

Чи була його кваліфікація поганою або гріховною? Зовсім ні. Це було добре, і саме Бог наділив його такими здібностями.

Тоді що ж в усьому цьому було неправильно? Чи було недобрим взяти його до роботи?

Ще більш зрозумілим стає мислення учнів, якщо читаємо другий абзац. «Учні були глибоко розчаровані тим, що Ісус не намагався знайти спільну мову з вождями Ізраїлю.»

Що ж відносно сьогоднішнього дня? Як ми думаємо, що необхідно людині для успіху в Божому ділі? Чи нам потрібне визнання уряду або наукового товариства для того, щоб виконувати свою роботу? Чи ми цінимо ці речі?

Ісус будував інакше. Останній абзац, який ми щойно прочитали, показує, що судження Ісуса відрізнялось від судження учнів. Міркування світу не мали для Нього жодної ваги. Його робота засновувалась на інших принципах. Коли Ісус вибирав працівників, те, що Він шукав, не було типовим.

Він вчив учнів, що є інший шлях, що вони не повинні покладатись на загальноприйнятий порядок речей. Цього ранку ми читали цитату з книги *Свідectва для служителів*, [299.2] про роботу, яка здійснюється іншим чином, ніж це прийнято суспільством. Ісус буде Своє царство не так, як ми звикли.

Який порядок речей є загальноприйнятим?

В мене є проблема, і я окреслюю рішення. Я планую продовження роботи в моїй сфері, придумуючи якусь концепцію. Ми також шукаємо визнання світу, і рекламуємо себе. Це є загальноприйнятий шлях розбудови закладу в світі.

Але як Христос робив це?

Ісус вибрав звичайних людей, щоб вони працювали з Ним. Ми можемо прочитати це в книзі *Христос — надія світу*. «„Цей скарб ми носимо в глиняних посудинах, щоб велич Сили була Божа, а не наша“. Ось чому проповідь євангелія була доручена не ангелам, а недосконалим людям. Так відкривається істина про те, що Божа сила діє через людські немочі. Це дає нам підставу сподіватися, що сила, яка допомагає іншим, — таким же слабким, як і ми, — допоможе і нам. А хто „сам оточений неміччю“, той зможе „співчувати необізнаним і заблудлим“ (*Євреям 5:2*). Пройшовши через небезпеку, вони пізнали всі труднощі та скорботи цього шляху, а тому покликані донести вістку до тих, хто перебуває у такій же скруті. Є ще чимало душ, обтяжених сумнівами й немочами, слабких у вірі й не здатних збагнути Невидимого, але приятель, якого вони можуть бачити і котрий приходить до них в Ім'я Христа, може стати з'єднувальною ланкою; це повною мірою може зміцнити їхню віру в Спасителя» (*Христос — надія світу*, [297.2]).

Суть відкривається в цьому реченні. «Ось чому проповідь євангелія була доручена не ангелам, а недосконалим людям».

Що би це означало, якщо би ангел здійснював цю роботу? Це означало би, що роботу здійснює досконала істота. Чому Христос не використовував досконали істоти? Так, Христос хоче, щоб ми стали досконалими, але не в цьому питанні. Христос шукав людей, чиє життя ґрунтувалось на зовсім іншій основі.

Давайте прочитаємо текст, який відкриває цей спосіб будівництва. «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне» (*Матвія 5:3*).

Що таке царство небесне? Це установа. Які люди потрібні для того, щоб розбудовувати цю установу? Вбогі духом. Іншими словами, люди, які знають, що рішення не знаходиться в них. Вони визнають власну потребу, і цих людей Бог вибирає для роботи з Ним в створенні Його установи.

«Блаженні вбогі духом, бо *їхнє* Царство Небесне». Тут Христос описує персонал Свого закладу.

Тепер я хотів би знову прочитати цитату з книги *Свідощтва для служителів*, яку ми вже читали сьогодні зранку. Цей абзац довгий, але я хотів би прочитати важливу частину. «Ми повинні прикласти зусилля для того, щоб показати людям потреби діла Божого, і відкрити перед ними потребу у використанні засобів, які Бог довірив їм для просування роботи Вчителя як вдома, так і за кордоном. Доки ті, хто може допомогти в -----, не прокинуться і не зрозуміють свої обов'язки, вони не розпізнають роботи Божої, коли почується гучний клич третього ангела. Коли світло розповсюдиться і освітить землю, вони захочуть зв'язати Його роботу, щоб вона відповідала їх обмеженим ідеям, замість того, щоб прийти і допомогти Господу. Дозвольте мені сказати, що Господь в останній час буде діяти таким чином, який буде дуже відрізнятися від загальноприйнятого порядку речей, шляхом, який суперечить будь-якому людському плануванню. Серед нас будуть такі, хто завжди захоче контролювати роботу Божу, диктувати навіть те, які слід зробити рухи, коли робота буде просуватись вперед під керівництвом ангела, що приєднується до третього ангела в передачі вістки світові. Бог буде використовувати такі шляхи і засоби, завдяки яким буде видно, що Він бере керівництво в Свої руки. Робітники будуть вражені простими засобами, які Він буде використовувати для того, щоб досконало виконати Свою роботу праведності. Ті, хто вважаються хорошими робітниками, повинні будуть наблизитись до Бога, їм буде потрібний божественний дотик. Їм потрібно буде пити ще більш глибоко і постійно з джерела живої води для того, щоб вони могли розпізнавати Божу роботу на кожному кроці» (*Свідощтва для служителів*, [299.2]).

В цьому абзаці є декілька важливих моментів. Один з них, до якого ми постійно звертаємось в нашому занятті: «Доки ті, хто може допомогти в -----, не прокинуться і не зрозуміють свої обов'язки, вони не розпізнають роботи Божої, коли почується гучний клич третього ангела». Бог каже тут нам дещо дуже важливе, а саме, що ми повинні вміти розпізнавати Його роботу.

Загальноприйнятим шляхом вирішення проблеми у вашій робочій сфері є окреслити шлях її вирішення, встановити план руху і просуватись вперед. Це є загальноприйнятий порядок речей, і сам по собі він не є гріховним.

Але в абзаці, який ми щойно читали, говориться про інший спосіб дій. Нас запитують, чи ми усвідомлюємо, що робить Бог? Це є інший шлях мислення. Перша річ, про яку запитуються: Що намагається здійснити Бог? Що Він робить? Сюди ми повинні направляти свою енергію. Після того, як відповідь дана, ми можемо покласти руки на плуг. Якщо ми не бачимо, що робить Бог, то будемо працювати згідно загальноприйнятого порядку речей — планування, рішення проблеми — і все буде відбуватись саме так, як це буває в будь-якій іншій справі.

Про це знов говориться в кінці абзацу. «Робітники будуть вражені простими засобами, які Він буде використовувати для того, щоб досконало виконати Свою роботу праведності».

Коли я вражений? Коли результати, яких я очікував від своїх планів, здійснюються? Що саме дивує мене? Я вражений, коли мої очі відкриті і я бачу, що робить Бог.

Бог використовує прості засоби, не найдосвідченіших людей, але звичайних людей для того, щоб Його справа просувалась вперед.

«Ті, хто вважаються хорошими робітниками, повинні будуть наблизитись до Бога, їм буде потрібний божественний дотик. Їм потрібно буде пити ще більш глибоко і постійно з джерела живої води для того, щоб вони могли розпізнавати Божу роботу на кожному кроці».

Найбільш важливою здатністю, яку ми потребуємо сьогодні, є здатність розпізнавати роботу, яку робить Бог.

Елен Уайт описує, як досягти цього. «Ті, хто вважаються хорошими робітниками, повинні будуть наблизитись до Бога, їм буде потрібний божественний дотик. Їм потрібно буде пити ще більш глибоко і постійно з джерела живої води...»

Давайте повернемося до прикладу, коли Ісус обрав учнів. Що сталося перед цим? Чи ви знаєте, що робив Христос? Він молився. Він навіть провів цілу ніч в молитві. Найперше Він задавав питання: Що робить Бог? Тоді Він просувався вперед разом з цими звичайними людьми. Христос ясно бачив помилки цих людей. Христос знав їхні вади краще, ніж вони самі, але Він отримав бачення того, що робить Бог, і це дало Йому можливість діяти.

Тепер ми хотіли би дослідити декілька прикладів, протилежних людському плануванню. Давайте знов прочитаємо це речення. «Дозвольте мені сказати, що Господь в останній час буде діяти таким чином, який буде дуже відрізнятися від загальноприйнятого порядку речей, шляхом, який суперечить будь-якому людському плануванню». Ми не будемо читати приклади цьому з Біблії, але я просто розповім їх.

Давайте подивимось на історію Марії, яка помазала ноги Ісуса. Як це сталося? Наскільки чітко Марія розуміла Божий план? Ми знаємо, що вона сама не була повністю впевнена в подіях, які відбувались. Чи Ісус стане царем, чи Він помре? Вона сама не була впевнена. Але хто керував ситуацією? Святий Дух. Тут не було присутнє ніяке людське планування, яке могло б зробити цю роботу успішною. Святий Дух спонукав її зробити те, що вона зробила. Це не був якийсь добре продуманий план про те, як просуватись вперед.

Бог придумує ідею, і Він запрошує нас працювати з Ним для того, щоб здійснити Його план. В ситуації з Марією важливим було питати і бачити те, що робить Бог.

Була людина, яка цього не запитувала, і це був Юда. Він не питався, що робить Бог, він не запитував Христа, що Він думає з цього приводу. Замість цього він думав загальноприйнятим шляхом. Він думав тільки про велику кількість грошей, яка була вкладена в цей вчинок. Я не знаю, за скільки місяців можна заробити таку суму, але для Юди декілька хвилин цього приємного запаху не коштували так дорого. Він дивився на це питання з бухгалтерської точки зору, яка є загальноприйнятим порядком речей. І для нього бухгалтерія для Божого царства не дозволяла таких витрат. В скарбниці не було багато грошей, і тому вчинок Марії не мав великого сенсу. Він думав так, як було загальноприйнято.

Ми також знаємо, що Юда мав проблему гріха, яка була пов'язана з цим загальноприйнятим шляхом мислення. В його серці був егоїзм, але це не обов'язково означає, що розмірковувати над використанням грошей неправильно. Ми завжди повинні контролювати свої гроші, але тут питання було не в цьому. Головним питанням є: Що робить Бог? І коли ми отримуємо бачення того, що Він робить, ми знаходимось на шляху правильного будівництва установи. Те, що зробила Марія, було спонукане Духом Святим.

Інший приклад, який я хотів би вам залишити, щоб ви поміркували над ним пізніше, — голгофський хрест. Як події розвивалися до цього часу? Розглянемо кожний крок. Чи було це людським планом? Чи хтось сідав і розробляв найкращій спосіб дій?

Тут крок за кроком керував Бог. Коли ангел потішав Христа в Гефсиманії, учні були дуже здивовані. Вони знов були здивовані тим, що Ісус дозволив Себе арештувати. Це була Божа робота, коли Христос звільнив Свої руки з шнурків, якими був зв'язаний, і це було вісткою про те, що Христос приносить Себе в жертву добровільно. Він бачив Своє місце, і Його поведінка не була спланована людьми.

Я згадав лише декілька моментів з ходу подій, жодна з яких не могла б відбутись без Божого планування. Бог відкривав істини, і Ісус співпрацював з Ним на кожному кроці цього шляху, тому що Він знав і приймав те, що робив Бог.

Коли ангел став між Ним і натовпом, Христос міг би втекти. Він знав, що повинно було бути зроблене, але учні цього не знали. Будівництво установи в такій ситуації потребує

тісного зв'язку з Богом. Що робив Христос безпосередньо перед цим? Він молився. Але що робили учні? Вони спали.

Сьогодні зранку ми співали пісню, яка говорить нам, що Бог відкриває Свою волю день за днем, ранок за ранком, коли ми віддаємо свої плани назад до Нього. Ми говоримо про реальність. Ми повинні просити Бога, щоб Він відкрив наші очі, щоб ми могли розпізнавати Його роботу на цей день. Ми можемо прочитати в книзі *Христос — надія світу*, що Бог відкривав Свої плани Христу на кожний день, і що Христос Сам не складав для Себе планів (див. *Христос — надія світу*, [208.2]). Кожного дня від задавав питання: Що робить Бог?

Це було декілька прикладів. Тепер я хотів би повернутися назад до Юди. Він був людиною з чималими здібностями, і інші учні бачили це. І самі по собі ці здібності не були поганими.

Ким міг стати Юда? Він був дванадцятим учнем і дуже здібною людиною, але він не зберіг свого місця.

Юда міг вчитися і змінитися. З самого початку це було можливо. Він міг бути хорошим прикладом того, як здібна людина живе в Божому царстві. Ісус працював для того, щоб це могло статись, але Юда ніколи так і не став таким прикладом.

Яким же чином розвивались події після смерті Юди? Повинно було бути дванадцять апостолів, і одинадцять, хоча і з більшою обережністю, ніж в перший раз, але все таки сформували рішення проблеми у свій власний спосіб. Отже, зробивши найкраще з того, що вони могли, вони вибрали двох кандидатів, яких вважали найбільш кваліфікованими, і кинули жеребок для прийняття остаточного рішення. Результатом було обрання Матвія.

Чи дав Матвій те свідоцтво, яке повинен був дати Юда? Чи ми щось чули про нього після того, як він був обраний? Нічого. Він був обраний згідно загальноприйнятого порядку речей. Це правда, що існувала дійсна потреба. Порожнє місце повинно було бути зайняте, і це було добре, що учні хотіли діяти, але вони не розпізнали, що робив Бог.

Кого вибрав Бог для того, щоб дати свідоцтво, яке міг дати Юда? Він обрав Павла.

Що це означає? Це була здібна людина, яка займала високе соціальне становище, і яка стала дійсно скромним інструментом в Божих руках.

Як Павло йшов до цього? Що дало йому можливість бути таким прикладом, яким він був? Давайте прочитаємо з *Филип'янам 3* і побачимо, як сам Павло оцінював свої здібності. «Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа, щоб знайти в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою» (*Филип'янам 3:8, 9*).

Який шлях розбудови закладу представляє Павло в цьому тексті? Що означає вважати все за сміття? Це означає відвести талантам відповідне місце замість того, щоб розглядати їх згідно загальноприйнятого порядку речей. Чи говорить Павло, що таланти — це сміття? Ні, сміття — це покладання на таланти. Талант сам по собі не є гріховним, але використання його згідно загальноприйнятого порядку речей є гріховним. Звичайним шляхом є коли компанія знаходить людину з найкращими талантами і бере її на роботу. Павло розглядав такий метод як сміття.

Як Павло дійшов до такого висновку?

Ми читали про те, що Ісус провів цілу ніч в молитві перед тим, як обрати дванадцятьох. Що робив Павло? Він провів три роки в Арабії. Він бачив, що це було необхідно. Ми можемо прочитати це в книзі *Дії апостолів*. «Протистояння стало настільки сильним, що Павло вже не міг продовжувати свою роботу в Дамаску. Небесний вісник спонукав його залишити це місце на деякий час, і він „пішов ... в Арабію“ (*Галатам 1:17*), де знайшов для себе безпечний притулок.

Тут, самотній в пустелі, Павло мав прекрасну можливість для спокійного вивчення і роздумів. Він мовчки переглядав свій минулий досвід і глибоко каявся. Він усім серцем

шукав Бога, не заспокоюючись до тих пір, поки не знав напевно, що його розкаяння прийняте, і його гріх прощений. Він шукав запевнення, що Ісус буде з ним в його прийдешньому служінні. Він звільняв свою душу від упереджень і традицій, які до цього часу формували його життя, і отримував повчання від Джерела істини. Ісус спілкувався з ним і наставляв його в вірі, наділяючи його великою мірою мудрості і благодаті» (*Дії апостолів*, [125.2, 3]).

Так, ми бачили, що Ісус провів цілу ніч в молитві. У випадку Павла ми бачимо молитовне життя. Більш конкретно ми читаємо: «Він мовчки переглядав свій минулий досвід і глибоко каявся».

Що означає глибоко каятись? Покаяння означає, що щось змінилось. Павло розумів, що він наповнений загальноприйнятим порядком речей. Він був планувальником і хорошим оратором. Він міг утримати зосереджену увагу людей. Він був здатний здійснити багато чого. Але він бачив, що Божі шляхи інші, він дивився в історію, на своє власне життя і запитував: Що робить Бог? Що є Божою роботою в світі? Він бачив контраст між своїми власними шляхами і Божими. Він критично порівнював себе і свої шляхи з тим, що говорить Слово. Він не ухилявся від того, щоб аналізувати свій власний шлях життя.

Як часто в нашому власному плануванні ми нехтуємо тим, щоб перевірити свої шляхи в світлі Божого слова! Як часто ми забираємо від наших братів і сестер цю можливість старанно перевірити це питання!

Павло присвятив час саме для цієї роботи. Він розглядав свій досвід в світлі Божого планування і роботи. «Він усім серцем шукав Бога, не заспокоюючись до тих пір, поки не знав напевно, що його розкаяння прийняте, і його гріх прощений». Іншими словами, він міг чітко назвати свої гріхи, і він не заспокоювався, поки він цього не зробив.

Яким був результат?

Він бачив, що людське планування не просуне вперед діло Боже. Далі говориться: «Він шукав запевнення, що Ісус буде з ним в його прийдешньому служінні». Іншими словами він говорив: «Господи, я хочу розпізнавати Твої плани день за днем». Він не намагався дивитись далеко в майбутнє. Він знав, що день за днем Христос буде з ним, і кожного дня буде відкривати йому Свої плани на цей день. Він також знав, що Бог відкриє йому, як він може співпрацювати разом з Ним.

Давайте прочитаємо з книги *Служіння зцілення* про приклад тренування пташки. «При повному світлі дня і чуючи звуки інших голосів, пташка в клітці не буде співати пісню, якої її хоче навчити учитель. Вона вивчає уривок звідси, трель звідти, але ніколи окрему і цілісну мелодію. Але учитель накриває клітку і кладе її туди, де пташка буде чути лише одну пісню, яку має співати. В темряві вона намагається знову і знову заспівати цю пісню, поки не вивчить її, і тоді заливається досконалою мелодією. Тоді цю пташку виносять, і вже завжди після цього вона може співати цю пісню при світлі. Так Бог чинить зі Своїми дітьми. Він має пісню, якої хоче нас навчити, і коли ми вивчили її серед тіней скорботи, після цього ми зможемо її співати вже завжди» (*Служіння зцілення*, [472.2]).

Чи хочемо ми, щоб на нас було накинута покривало? Що це означає? Це означає добровільно викинути певні речі з нашого життя, щоб ми могли змінити точку нашого фокуса і розпізнавати Божу роботу, і саме це робив Павло в Арабії. Він дійсно працював, щоб відкрити для себе, що робить Бог, він протиставляв це власним шляхам і шляхам людства взагалі.

Це необхідна школа, але це не обов'язково значить, що ми повинні їхати в Сибір на кілька років. У випадку Павла Бог вів його в Арабію. Через переслідування він повинен був залишити те місце, де був. Бог вів його, а він співпрацював.

Це постійно трапляється з нами: Бог дає нам час для того, щоб чітко побачити, що Він робить, щоб ми могли відрізнити це від загальноприйнятого порядку речей.

На закінчення я хотів би прочитати цитату з книги *Свідощтва для служителів*. Це одночасно заохочення і попередження для нас відносно того, як будувати установу. «Багато людей у великій мірі не змогли отримати раннього дощу. Вони не досягли того, що Бог приготував для них. Вони очікують, що ця нестача буде відшкодована пізнім дощем. Коли благодать буде зливатись у великій мірі, вони збираються відкрити свої серця для того, щоб отримати її. Вони роблять жахливу помилку. Робота, яку Бог розпочав в людському серці, забезпечуючи Своїм світлом і знанням, повинна постійно просуватися вперед. Кожний повинен зрозуміти свою потребу. Серце повинно бути звільнене від бруду, і очищене для перебування Духа. Через визнання та відмову від гріха, через ревну молитву і посвячення себе Богові перші учні підготувались до злиття Святого Духа в день П'ятидесятниці. Та сама робота, тільки ще в більшій мірі, повинна бути зроблена тепер. Тоді людина повинна лише просити благословень і чекати, коли Господь здійснить роботу, що стосується її. Саме Бог почав роботу, і Він її закінчить, роблячи людину довершеною в Ісусі Христі. Але благодать, представлена раннім дощем, не має бути знехтувана. Тільки ті, хто живе вже отриманим світлом, отримують більше світла. Доки ми щоденно не будемо вдосконалюватись у втіленні активних християнських чеснот, ми не розпізнаємо проявів Святого Духу в пізньому дощі. Він може зливатись на серця всіх, хто нас оточує, але ми не розпізнаємо і не отримаємо його» (*Свідощтва для служителів*, [507.1]).

Я хотів би зробити наголос на наступному: «...Ми не розпізнаємо проявів Святого Духу в пізньому дощі». Іншими словами, шлях, який тут зображений, — це шлях підготовки до того, щоб розпізнавати Божу роботу, і якщо ми не будемо йти цим шляхом, тоді ми не зможемо розпізнавати Божу роботу, коли вона буде виконуватись. Вирішальним фактором в останній роботі розбудови Божої установи в цьому світі є те, щоб ми розпізнавали, що робить Бог. Це не означає мати перед собою людський план, який вказує, як все повинно бути, і що є добрим. Це означає день за днем отримувати бачення того, що робить Бог, і коли ми зможемо розпізнавати Божу роботу, тоді ми будемо мати можливість співпрацювати з Ним.

Але якщо ми не виконаємо умов, а саме: щоденне втілення вістки в практичне життя, щоденно виділяти час для молитви, щоденно критично оцінювати свої шляхи, тоді ми не розпізнаємо пізній дощ, коли він прийде. Ми в дійсності будемо протистояти Божій роботі, коли вона буде просуватися вперед, так як Юда протистояв роботі Божій кожний раз, коли вона стояла перед ним.

Нехай це буде нашою молитвою, щоб ми бачили, що робить Бог, щоб ми могли розбудовувати Його установу Його шляхом.

Амінь.